

Aarhus byråds journalsager (J. Nr. 488-1917)

Originalt emne

Pengeinstitutter

Pengeinstitutter/Banker

Skatter og Afgifter

Skatter og Afgifter/Skatter og Afgifter i Almindelighed

Indholdsfortegnelse

- 1) [Byrådsmødet den 6. december 1917](#)
- 2) [Byrådsmødet den 31. januar 1918](#)
- 3) [Byrådsmødet den 14. marts 1918](#)

Uddrag fra byrådsmødet den 6. december 1917 - side 1

[Til første side](#)

[Klik her for at åbne den oprindelige kilde](#)

(J. Nr. 488-1917)

Indstilling fra Kasseudvalget om, at Skatter og Afgifter til Kommunen kan indbetales til Privatbanken m. v.

Fra Aarhus Kommunes Bogholderkontor forelaa følgende Skrivelse:

"Da det ærede Udvalg for Kasse- og Regnskabsvæsenet i sit Møde den 10. ds. har udtalt Ønske om at faa forelagt en kort Redegørelse for den tænkte Forretningsgang, skal jeg tillade mig at udtale, at Forretningsgangen - i det væsentlige som paa Frederiksberg, men dog afpasset efter Aarhusforhold - er tænkt i store Træk saaledes:

Saa snart som muligt efter et Regnskabsaars Begyndelse udsendes fra Skattekontoret til

hver enkelt Skatteyder Skattebillet for det paagældende Regnskabsaar. Billetten maa bære Oplysning om, at Betalingen sker til Banken, Skattens Forfaldstider og fra hvilke 4 Tidspunkter i Regnskabsaaet Rente vil blive beregnet. Billettens Hoved maa være forsynet med Angivelse af Distrikt, Navn og Løbe-Nr. samt Skattens Aarsbeløb og endvidere forsynet med 8 Kuponer, 2 for hvert Fjerdingaar. Disse Kuponer skulle ikke være forsynede med Navn, men hver af dem med Angivelse af Distrikt, Hovedets Løbe-Nr. og med Skattens Kvartalsbeløb. Banken giver Kvittering paa den ene af disse Kvartalskuponer, medens den anden bilægges den specificerede Opgørelse, som over de indbetalte Skattebeløb - eventuelt med Renter - bliver til i Løbet af den paagældende Dag.

En saadan specificeret Opgørelse sender Banken daglig til Kæmnerkontoret, bilagt med Dagens Kvartalskuponer, Af Opgørelsen fremgaar det tydeligt, hvad der er Skat, og hvad der er Rente. Banken fører daglig Opgørelsens samlede Beløb over paa Kommunens Konto til Forrentning, medens Kæmner og Kommunebogholder - ligeledes daglig - optage i deres Bøger samme Beløb som værende indsat i Banken, og de gøre samtidig - ganske som hidtil - de fornødne Noteringer for Skattekontoen og for Kontoen for Strafrenter.

Afskrivning i Kæmnereus Hovedkassebøger, der indeholde Fortegnelse over hver enkelt Skatteyder, skal saa finde Sted paa Kæmnerkontoret og som hidtil paa den Maade, at der i Afskrivningsrubrikken ud for hver af de paagældende Skatteydere tilkendegives, at Skatten er betalt, og hvilken Dag Betalingen er præsteret. For at lette Afskrivningen bør Kuponerne paa Kæmnerkontoret ordnes distriktsvis. Deres Beløb kunne optæles paa Additionsmaskine, hvorved Bankens Liste kontrolleres, og Afskrivning kan da ske efter Kuponerne. Kæmnerkontoret kan ogsaa i Stedet for at addere Kuponernes Beløb paa Maskinen indføre Beløbene med deres Løbe-Nr. i Bibøger - een for hvert Distrikt - opsummere disse Bibøger og afskrive efter dem. Hver Bogs samlede Sum efter Bibøgerne skal stemme med samme Dags Totalsum efter Bankens Liste.

Paa en bestemt Dag i Slutningen af hvert Kvartal ophører Indbetalingen i Banken for det forudgaaende Kvartal. Kæmnerkontoret foranstalter da det videre fornødne med Hensyn til Restancerne, Udpantning m. m.

Det, der hidtil er talt om, er personlig Kommuneskat. Med Hensyn til de øvrige Skatter bliver Fremgangsmaaden i Hovedsagen den samme. Skattebilletternes Udseende skulle jo imidlertid rette sig efter, om Skatten betales

i 4 Rater, i 2 Rater eller paa een Gang. For Ejendoms- og for Statsskatternes Vedkommende samt for Afgift af Markjord finder jeg det naturligt, at Kæmnerkontoret og ikke Skattekontoret udsender Billetterne.

For Vandafgift og for Belysningsafgift maa der jo udsendes Billetter 4 Gange om Aaret, da Beløbene jo ere forskellige for hvert Kvartal, og Afgiftens Størrelse kendes ikke, før Kvartalet er omme. Vandafgiftsbilletterne udsendes fra Kæmnerkontoret og Belysningsafgiftsbilletterne fra Belysningsvæsenets Kontor. Men ellers bliver det som med Skatterne med Hensyn til daglig Liste fra Banken m. m. Listen over indbetalt Vandafgift gaar til Kæmnerkontoret, Listen over indbetalt Belysningsafgift gaar til Belysningsvæsenets Kontor, hvor det videre fornødne foretages for denne Listes Vedkommende med Hensyn til Afskrivning m. m., idet det tydeligt fremgaar af Listen, hvad der er Gasafgift, og hvad der er Elektricitetsafgift. Afgiften for al Gas, der leveres gennem Automatmaalere, maa formentlig holdes uden for den her omhandlede Ordning.

Banken fører daglig Belysningsvæsenets Listes samlede Beløb over paa Kommunens almindelige løbende Konto til Forrentning, og paa Foden af den Liste over Skatter, som gaar til Kæmnerkontoret, opgiver Banken, hvor meget der den paagældende Dag er indgaaet af Belysningsafgift."

Formanden mindede om, at Sagen tidligere havde været omtalt i Byraadet. Det var Kasse- og Regnskabsudvalgets Mening at foretage visse. Forandringer paa Regnskabsvæsenets Omraade, dels for at gøre Forretningsgangen billigere og lettere, dels for at faa Skatten hurtigere ind, og endelig for at aflaste Kæmnerkontoret, hvor Forholdene undertiden havde været mindre heldige. Det syntes, som om Kæmneren havde nogen Vanskelighed ved at faa Overblik over Kontorets Sager og dels ogsaa at holde den rette Tone og Arbejdsorden paa sit Kontor. Der kunde saa være Tale om enten at søge en ny Arbejdskraft - hvad man jo nødvendig gik til - eller en ny Mand som Fuldmægtig. Taleren mente imidlertid, at det bedste vilde være at gaa den samme Vej, som paa Frederiksberg, saaledes at Forretningerne blev lagt andetsteds hen. Udvalget havde ment at gaa successivt frem med disse Reformers og foreløbig kun forsøge Inkassationen af Skatterne gennem en Bank, saa at Indbetalingerne derfra gik i Kommunens Kasse. Man havde tænkt at tage Belysningsvæsenet med, men Belysningsudvalget mente, at Forholdene i Øjeblikket ikke tillod det, saa foreløbig foresloges kun Skatter og Vandafgift.

Senere kunde man komme til, at Udbetalinger foretages paa samme Maade ved at

anvises paa Banken, naar Regningen var godkendt. Derved vilde Kæmnerkontoret efterhaanden blive til noget mindre betydende. Udvalget indstillede altsaa, at man fra 1. April 1918 indførte den Form, at Skatterne indbetales gennem Banken, og i det hele taget søgte at aflaste Kæmnerkontoret til Fordel for Skattekontoret.

Mousten vilde bemærke, at Forudsætningen for, at han var gaaet med til Forslaget, var, at Banken skulde have 3 Indbetalingskontorer, altsaa et i den nordlige og sydlige Bydel foruden selve Banken.

Møller mente ogsaa, at man i Udvalget havde været enige om at stille den Betingelse, at der blev 3 Indbetalingssteder, men Banken vilde ikke gerne have det med i Indstillingen. Taleren fandt det gavnligt at faa Pengene hurtigere ind, det var en ren Gevinst, og man fik en større Kassebeholdning. Han vilde derfor anbefale, at Kasseudvalget fik Bemyndigelse til at ordne Sagen.

Simonsen fandt det ogsaa betimeligt at forsøge at faa en anden Ordning indført med Hensyn til Skatternes Optrædning. Taleren havde forstaaet Forslaget saaledes, at Renten af de Penge, Banken kom til at ligge med, kom Byen til gode, saa Banken ikke fik noget Vederlag for Arbejdet. En saa uegennyttig Optræden kunde man vanskelig tænke sig, og Taleren vilde derfor spørge, om Banken havde nogen indirekte Fordel af en saadan Ordning.

Møller svarede herpaa, at det var rigtigt, at Renten gik i Byens Kasse, og Banken ikke fik nogen direkte Fordel deraf. Om den fik nogen indirekte Fordel, kunde Taleren ikke sige, men det blev næppe meget. Det blev vel nødvendigt at holde sig til Privatbanken, da man vel ikke vilde gaa til Filialerne, og Købmands- og Haandværkerbanken vilde næppe af den Grund lave Filialer i den nordlige og sydlige Bydel.

Brøndum forespurgte, om det ikke kunde afføde nogen Ulempe for daarligt stillede Borgere, naar de skulde have deres Skatteforhold ordnede gennem Banken.

Formanden svarede, at man paa Frederiksberg gjorde det saa diskret som muligt, idet Navnet ikke stod paa Blanketterne, men kun et Nummer. Til Simonsen vilde Taleren sige, at den stærke Tilstrømning af Folk til Banken maaske indirekte kunde gavne denne.

Niels Jensen syntes, at man først skulde spørge Byens Haandværker- og Handelsstand, hvad de mente om en saadan Transaktion. Banken kunde muligvis faa saa megen Viden, at det kunde skade Borgerne i deres Handel og Næringsliv. Den gik næppe ind paa

Ordningen uden at tænke sig Udbytte paa en eller anden Maade. For nogle Aar siden havde Privatbanken nægtet at oprette en Vekselsbank ved Slagtehuset, det gjorde saa en anden Bank, og den havde ved den Lejlighed taget Privatbankens Kundekreds.

Formanden hævdede, at Privatbanken var Kommunens gamle, faste Bankforbindelse, og det vilde næppe være heldigt at forsøge paa at faa Forbindelse med en anden, da Privatbanken var den eneste Aarhusbank af Betydning, og det var en Fordel for Kommunen at staa i Forbindelse med den.

Simonsen mente ikke, det kunde volde nogen Ulempe, naar der blot var centrale Indbetalingssteder Banken kunde sikkert let skaffe sig de Oplysninger, der ønskedes, paa anden Maade; der fandtes jo tilmed en trykt Skatteliste. Taleren fandt det dog absolut nødvendigt, at Kvitteringen ogsaa kom til at lyde paa Navnet, et Tal alene var ikke paalideligt nok.

Formanden oplyste, at paa Frederiksberg gik det udmærket paa den Maade. Skattebillettens Hoved var forsynet med Navn, men de enkelte Indbetalingskuponer havde kun et Nummer.

Mousten havde ikke kunnet se, at Byen havde haft nogen Fordel af Forbindelsen med Privatbanken.

Formanden bemærkede, at det dog var en Fordel at have en Bankforbindelse, og det var Byen nødt til. Banken havde i hvert Fald i 1909 skaffet Byen et udmærket Laan.

Brammer syntes, at der burde have været

2 Forslag at vælge imellem, et Forslag om en Reorganisation af Kæmnerkontoret ved Siden af dette Forslag. Det kunde dog nok give Ulemper, at Banken paa den Maade kunde holde Øje med Borgerne. I Skattebogen kunde man ikke læse, hvornaar Skatten betaltes. Det var ganske vist en Omordning af Kæmnerkontoret, naar man efterhaanden tog alt Arbejdet derfra og lod Kæmneren sidde ene tilbage; men der kunde nok være andre Muligheder for en Forbedring af Forholdene, og dem burde man undersøge, før man vedtog dette Forslag. Taleren fandt det ogsaa rigtigst, at Navnet kom til at staa paa Blanketten, og han kunde tillige ønske at vide, om Banken garanterede for Fejltaelling.

Brøndum vilde give Brammer Medhold i hans Bemærkning om, at Banken var interesseret i at faa en saadan Viden. Han vilde derfor henstille, hvis man vedtog Ordningen, at man lod Banken indkræve til en bestemt Tid, og at Restanterne saa 8 Dage efter kunde betale paa

selve Kæmnerkontoret, saa havde Banken ikke nogen absolut Kontrol med de daarlige Betalere.

Bech vilde til Mousten sige, at under Forhandlingerne om Banegaardsforholdenes Ordning for kort Tid siden var der kommet et Tilbud fra Privatbanken, som alle betegnede som overordentlig fordelagtigt, og fra Bankens Side blev der da gjort gældende, at den følte sig som Byens Bank og derfor gerne vilde hjælpe Sagen frem.

Mousten kendte ikke det sidste Tilfælde, men han kunde oplyse, at Banken havde taget højere Renter af Kommunen end af andre. Angaaende Navn paa Kuponer o. l. saa kunde jo selve Maaden nærmere udformes, og hvis der var Ting, man ønskede ændret, kunde det jo nok ske.

P. Petersen vilde protestere mod Formandens Udtalelse om, at Privatbanken var den eneste Bank i Byen af nogen Betydning. Privatbanken paatog sig det selvfølgelig, fordi det var rart at se andre Bankers Kunder blive tvunget til at komme derhen. Taleren kunde derfor have ønsket, at Folk kunde betale til den Bank, de havde Forbindelse med; men saa vilde Privatbanken maaske ikke have dermed at gøre.

Møller vilde til Brøndum sige, at en Bank ikke havde megen Interesse af at kende de ubemidlede Forhold; det var ikke noget filantropisk Foretagende. Bankerne havde vist i Forvejen de Oplysninger om Byens Borgere, som de ønskede. De, der betalte de største Skatter, ventede som Regel til sidst, men derefter kunde man næppe bedømme deres Soliditet.

Formanden syntes at Brammer var noget for fordringsfuld, naar han forlangte, at der skulde være flere Forslag at vælge imellem. Udvalget havde ment, at der kun var een Maade, og den havde man foreslaaet, og Byraadet kunde saa enten vedtage Forslaget eller ikke. En fuldstændig Plan for en Omordning kunde ikke laves i Øjeblikket under de urolige Forhold, men Forslaget her var dog ret omfattende. Paa den anden Side var det tillige en ret simpel Ting, at man betalte til Banken i Stedet for til Skatteopkræverne, og Byraadet bandt sig ikke synderlig meget ved at prøve denne Metode. Hvad Fejltælling angik, paatog Banken sig selvfølgelig dette Ansvar. Hvorvidt Privatbanken var den eneste Bank i Byen af nogen Betydning, var jo noget relativt; men det var i hvert Fald den eneste Aarhusbank, der kunde betyde noget ved et større Laan for Kommunen.

Kjeld Sørensen mente, at Anledningen til Forslagets Fremkomst var den Affære, som

havde fundet Sted for en Tid siden. Det drejede sig ganske vist om 8000 Kr., men det var dog kun lidt i Forhold til det Beløb, der gik gennem Kontoret, og den egentlige Grund til Affæren var vist, at man havde glemt at foretage Kasseeftersyn. Taleren mente derfor, at hvis man ændrede Forholdene noget paa Kæmnerkontoret, flyttede enkelte Personer om og maaske skaffede nogle større Lokaler, kunde det godt blive ved at gaa paa den gamle Maade. Man bandt sig maaske ikke meget ved at prøve den ny Ordning, men naar den havde gaaet et Aars Tid, vilde det være dyrt at komme tilbage til det gamle igen. Maaske Banken senere vilde forlange Betaling for Arbejdet, saa blev det ikke billigere. Taleren vilde derfor henstille, at man overvejede Sagen lidt mere og undersøgte, om det ikke vedblivende kunde gaa paa den gamle Maade.

Formanden fandt det urimeligt, at man skulde være forpligtet til at fremsætte to Forslag. Den af Kjeld Sørensen nævnte Sag var ikke Anledning til Forslagets Fremkomst; denne Tanke var fremme i mange Kommuner, ogsaa i København. Med Hensyn til Tidspunktet kunde man jo nok komme overens med Privatbanken derom; man vilde, sikkert vedblive dermed, hvis man fik begyndt; men man kunde jo faa en vis Opsigelsesfrist.

P. Petersen spurgte, om det paa Frederiksberg var en bestemt Bank, der besørgede det. Med Hensyn til Bankerne vilde Taleren sige, at Købmands- og Haandværkerbanken var Medlem af stort Bankkonsortium, saa den kunde yde lige saa mange Millionlaan som en anden Bank.

Mousten mente ikke, man kunde fortsætte med det nuværende, saa maatte det i hvert Fald lægges over paa Skattekontoret. Men det var lettere og mere praktisk at betale Pengene i Banken, og derfor burde man gøre Forandringen

Simonsen oplyste, at der i de sidste 10 Aar flere Gange havde været gjort Tilløb til en Forandring, og man maatte engang til at slaa ind paa en anden Vej. Taleren havde forstaaet det saaledes, at Skatte- og Regnskabsvæsenet helt henlagdes under Skattekontoret, saaledes at Dommergaard blev den egentlige Chef, og det var en Mand, som magtede Opgaven. Skatteopkræverne kunde vel anvendes paa anden Maade, og det rent kasserermæssige kunde vel saa give Kæmneren nogenlunde tilstrækkeligt Arbejde til ham selv, saaledes at han fik Lejlighed til at yde Kommunen noget for den efter hans Kvalifikationer meget store Løn, han fik.

Bech var efter Diskussionen kommet til det Resultat, at Kommunen vilde faa forøgede Indtægter ved hurtigere Indbetaling og indvundne Renter, at Risikoen blev mindre for

Kommunen, og at Udgiften i Fremtiden vilde blive mindre, idet der kunde spares Mandskab hos Kæmneren. Det kunde maaske være heldigt at binde Banken f. Eks. til 10 Aar, medens Kommunen selv havde en kortere Opsigelsesfrist.

Formanden fandt, at det maaske var vel meget sagt, at man ikke kunde fortsætte paa samme Maade som nu. Naar Forholdene var daarlige paa Kæmnerkontoret, var det ikke alene Kæmnerens Skyld, men ogsaa hans Medhjælperes, og det kunde der bødes paa. Simonsens Forudsætning, at hele Skattevæsenet skulde lægges over paa Dommergaard, var rigtig, men i Øjeblikket vilde det vist blive for meget. Nogle af Skatteopkræverne vilde vel være nødvendige som Undersøgere; men Kæmnerkontoret vilde i hvert Fald ikke kunne forsvinde de første Aar.

Kjeld Sørensen kunde ikke forstaa, at man ikke engang kunde naa til at foretage Kasseeftersyn 1 Gang om Aaret. Men selv om man vedtog den ny Ordning, vilde Folk næppe betale deres Skat tidligere end nu. Kommunen havde vel heller ikke nu nogen Risiko ved Fejltælling; det Ansvar laa vel hos Inkassatorerne. Ordningen kunde maaske blive billigere i Begyndelsen; men det var ikke sikkert, at Banken vilde vedblive dermed, for der vilde jo i de sidste Dage blive et overvældende Arbejde at besørge, som kunde forstyrre Bankens øvrige Forretninger. Senere vilde det være vanskeligt for Kommunen at gaa tilbage til det gamle.

Simonsen bemærkede, at Skatteopkræverne fik en bestemt Sum som Fejltællingspenge Sidste Gang Spørgsmaalet var fremme, havde man udvidet Antallet af Skatteopkræverne, men det havde ikke gjort Sagen synderlig bedre.

Formanden mente dog, det maatte blive billigere, naar man efterhaanden kunde afskaffe Skatteopkræverne. Privatbanken vilde ikke være bekendt senere at forlange noget Vederlag, saa det kunde man vist se bort fra.

Indstillingen vedtoges.

Uddrag fra byrådsmødet den 31. januar 1918 - side 8

[Til første side](#)

[Klik her for at åbne den oprindelige kilde](#)

(J. Nr. 488-1917)

Meddelelse fra Kasseudvalget angaaende Overenskomst med Privatbanken om

Skatternes Indbetaling gennem Banken.

Fra Aarhus Privatbank forelaa følgende Skrivelse :

"I Tilslutning til mundtlige Forhandlinger med det højtærede Udvalg skal vi herved tilbyde at modtage uden Vederlag Indbetalinger for Kommunens Regning af samtlige Skatter til Stat og Kommune samt Vandafgift.

Indbetalingerne vil blive krediterede Kommunens løbende Konto paa samme Maade som andre kontante Indbetalinger.

Endvidere er vi villige til senere hen med passende Varsel og paa samme Vilkaar at modtage Kommunens øvrige Oppebørsler samt tillige præstere dennes Udbetalinger efter Udgiftsbilag.

Indbetalinger kan finde Sted i Bankens Hovedkontor og i dens nuværende eller kommende Filialer her i Byen i den sædvanlige Kontortid, og i denne Forbindelse skal vi oplyse, at vi agter at oprette en Filial paa Hjørnet af Guldsmedgade og Nørregade, der formentlig vil kunne aabnes omkring 1. Maj 1918.

Ovennævnte Ordning vil fra vor Side kunne iværksættes fra førstkommande 1. April og er tænkt fortsat, indtil en af Parterne opsiges Forholdet med 1 Aars Varsel til en 1. April, dog tidligst til Ophør 1. April 1925.

I Tilfælde af, at der skulde opstaa Tvistigheder, formener vi, at Ministeriets Afgørelse maatte være den afgørende, ogsaa med Hensyn til, om der maatte være Anledning til at hæve Kontraktsforholdet.

Vi skal til Slut udtale, at hele Ordningen fra Bankens Side vil blive iværksat saa praktisk som vel muligt og forhaabentlig til Publikums fulde Tilfredshed".

Tilføjelse:

"Vi erklærer os herved villige til at ændre Opsigelsesfristen for ovennævnte Forhold saaledes, at Opsigelse kan finde Sted tidligst til Ophør den 1. April 1923.

Aarhus Privatbank".

Formanden mindede om, at der ved Mødet den 6. December forelaa en Indstilling fra Kasse- og Regnskabsudvalget, som gik ud paa at søge denne Ordning indført fra 1. April 1918, dog kun for Skat- og Vandafgift. Denne Indstilling blev vedtaget, og tillige, at det

skulde ske gennem Privatbanken alene. Overenskomsten var nu afsluttet ved den foreliggende Skrivelse, der var accepteret af Kasse- og Regnskabsudvalget, dog var Banken gaaet ind paa at ændre Tiden for den tidligste Opsigelsesfrist fra 1925 til 1923, altsaa efter 5 Aars Forløb. Overenskomsten forelaa altsaa nu til Efterretning.

Mikael Johansen havde haft den Opfattelse, at Udvalget havde faaet Sagen til Undersøgelse, men ikke haft Bemyndigelse til at afslutte nogen bindende Overenskomst. Iøvrigt fandt Taleren det mærkeligt, at en for Skatteyderne saa vigtig Sag skulde behandles for lukkede Døre uden at Skatteyderne fik noget som helst at vide derom. Det var urigtigt og udemokratisk, og det forbavsede Taleren, at de Folk, som ved enhver Lejlighed slog sig for Brystet og kaldte sig Demokrater, kunde gaa med dertil. Ude i Borgerskabet var der megen Utilfredshed med denne Bestemmelse; det var ikke alle, der holdt af at faa publiceret, hvad de betalte i Skat. Det var et Monopol, der blev givet Banken. Ganske vist tjente den ikke i Øjeblikket noget derved, men indirekte betød det umaadelig meget, at ca. 22000 Skatteydere flere Gange om Aaret kom i Banken. Naar de alligevel skulde derhen og betale deres Skat, vilde det let bevirke, at de ogsaa flyttede deres Spareskillinger derhen, saa det var ikke for Aarhus By's Skyld at Privatbanken gjorde dette og tillige købte Ejendom. Paa Frederiksberg var det en fortrinlig Foranstaltning, for der kunde man betale i samtlige Pengeinstitutter. Men i alle Tilfælde burde en Sag som denne behandles for aabne Døre, saaledes at Vælgerne kunde faa en saadan Omkalfatring at vide i Forvejen. Det fremgik ikke af det trykte Referat, at Udvalget havde faaet en absolut Ret til at afslutte Overenskomsten, ellers vilde Taleren have stillet Forslag om, at man ikke indgik paa Overenskomsten, forinden man havde forespurgt de øvrige Pengeinstitutter, om de ønskede at være med dertil.

Formanden svarede hertil, at Indstillingen i sin Tid blev vedtaget i Byraadet, saaledes at Sagen skulde sættes i Gang fra den og den Tid. Overenskomsten var nu afsluttet, og Kasse- og Regnskabsudvalget kunde ikke afslutte en Overenskomst med en Bank, hvis Byraadet saa bagefter kunde tage Bemyndigelsen tilbage. Begge Parter maatte nu staa ved sit Ord, men man kunde jo senere komme ind paa den nærmere Ordning.

Simonsen nærede ikke nogen Tvivl om, at Kasseudvalget havde faaet Bemyndigelse til at træffe en Overenskomst, naar der kunde opnaas acceptable Betingelser. Men Taleren vilde gerne vide, om alle Skatteydere absolut skal tvinges til at betale Skatten i Privatbanken, for han havde forstaaet det saaledes, at der vilde blive en yderste Frist, efter at Privatbankens

Frist var udløbet, hvor de enkelte kunde betale deres Skat paa Kommunens Skatteopkræverkontor. Selvfølgelig kunde det ske, naar man betalte Strafferenter, men Taleren vilde finde det rigtigst, om der blev en kort Periode, i hvilken Skatten kunde betales direkte til Kæmneren, uden at der beregnedes Strafferenter, for der var jo Folk, der af forskellige Grunde nødtigt vilde betale i Privatbanken.

Mikael Johansen havde aldrig kunnet tænke sig, at man vilde nægte at modtage Skatten paa Kæmnerkontoret; det vilde vist oven i Købet være ulovligt at nægte dette. Det var ogsaa mærkeligt, at Kasseudvalget havde tilkaldt Belysningsudvalget for at høre, om dette vilde have sine Beløb indkasserede paa samme Maade, men man havde ikke spurgt Vandværksudvalget, og det havde dog været naturligt. Men Taleren kunde stadig ikke forstaa, at man absolut foretrak en enkelt Bank, som derved fik en indirekte Fordel, hvilket kun kunde blive til Skade for de andre Banker i Byen.

Brøndum tvivlede ogsaa om, at det var lovligt at nægte at modtage Skatten paa Kæmnerkontoret og i hvert Fald burde der være en Udvej for de Folk, der ikke vilde have med Privatbanken at gøre. Sagen burde have været behandlet for aabne Døre, saa Borgerne paa Forhaand kunde faa Indblik i Sagen. Taleren var imod Offentliggørelse af Skattelisten og forespurgte, om Byraadet ikke kunde nedlægge Indsigelse derimod. Mange smaa Skatteydere holdt ikke af at faa deres Skatteindtægt offentlig frem, og undertiden maatte de skyde deres Indtægt højere op for ikke at komme i Miskredit.

Mikael Johansen oplyste, at dette Spørgsmaal for nogle Aar siden havde været drøftet i Byens Foreninger. Men man mente, at Offentliggørelsen var en Fordel for Byen, idet det derved blev vanskeligere for de enkelte Skatteydere at sætte Indtægten for lavt. I juridiske Kredse paastod man, at Offentliggørelse af Skattelisten var ulovlig, men Taleren turde ikke udtale sig bestemt herom.

Simonsen svarede hertil, at Ministeriet forlængst havde afgjort Spørgsmaalet saaledes, at det var tilladt at offentliggøre selve det Beløb, der skulde betales Skat af, men ikke den opgivne Indtægt. Taleren troede dog, at det i Almindelighed vilde være et Tilbageskridt, hvis man hindrede Offentliggørelsen af Skattelisten; det vilde vist medføre, at nogle satte deres Indtægt for lavt.

Jakob Jensen mente ogsaa, at Offentliggørelsen havde sin gode Side. Folk kendte jo hinanden, og de kunde klage, hvis en eller anden var sat for lavt i Skat.

Møller kunde ikke tænke sig, at der var nogen, der absolut ikke vilde sætte deres Fod i Privatbanken. Enhver Forretningsmand var nødt til at gaa ind i en hvilken som helst Bank. I Banken kunde man ikke se, hvad den enkelte betalte i Skat, da det var Kuponer med et Nr. og ikke noget Navn. Naar der var konfereret med Belysningsudvalget og ikke med Vandværksudvalget, var Grunden kun den, at Belysningsvæsenet førte særskilt Regnskab, medens Vandafgiften jo opkrævedes paa Kæmnerkontoret ligesom Skatten. Taleren kunde for Resten ikke tænke sig, at ret mange Pengeinstitutter kunde ønske at gaa ind paa en saadan Ordning, som Privatbanken havde accepteret; den maatte aabne en ny Filial, holde større Personale o. s. v., og Fordelen, der kunde opnaas, var vist meget tvivlsom.

Brammer havde ogsaa, ligesom Simonsen, forstaaet det saaledes, at de, som ønskede det, kunde betale Skatten paa Kæmnerkontoret.

Mikael Johansen gik ud fra, at der som hidtil vilde blive averteret i Bladene, at Skatten skulde betales inden en bestemt Frist, ellers vilde mange glemme det. Men Taleren fandt stadig, at det var en mærkelig Fremgangsmaade, her var brugt. Man plejede jo at bemyndige et Udvalg til at komme med en Indstilling til Byraadet; men her havde et Udvalg paa Forhaand faaet Ret til at afslutte en Sag paa egen Haand. I alle Tilfælde burde der være en Udvej, saa man kunde betale udenfor Banken uden at betale Strafferenter.

Formanden erindrede om, at Spørgsmaalet om lukkede eller aabne Døre tidt havde været drøftet, og det havde ofte vist sig, at en Sag, der behandledes for aabne Døre, maatte behandles færdig for lukkede Døre. Dette var jo en Overenskomst med en Bank, og saadanne plejede altid at behandles for lukkede Døre. Den nærmere Udformning af Forslaget vilde komme til Behandling i Kasseudvalget, der vilde træffe Aftale med Banken, men selve Overenskomsten var afsluttet, og Udvalget havde været paa den rigtige Side, da det afsluttede den.

Mikael Johansen vilde direkte spørge Borgmesteren, om der som tidligere skulde averteres, naar Fristen udløb, og om der saa bagefter kunde betales paa Kæmnerkontoret.

Kjeld Sørensen fandt det rigtigst, at dette Spørgsmaal snarest blev afgjort. Kunde der betales begge Steder, hjalp den ny Ordning jo slet ikke noget. Hvis man skulde beholde Skatteopkræverne, Kontoret o. s. v., var hele Reformen uden Betydning.

Formanden svarede, at Udvalget vilde undersøge dette Spørgsmaal og faa at vide, hvordan det var ordnet paa Frederiksberg.

Mousten havde forstaaet det saaledes, at alle skulde betale i Banken. Naar der saa averteredes om Udpantning, afgav Banken Listerne, og saa kunde der betales paa Kontoret. Banken skulde 4 Gange om Aaret sende Meddelelse om, hvornaar der kunde betales uden Renter og fra hvilket Tidspunkt, der vilde falde Renter paa.

Simonsen kunde ønske at vide, om en Bys Kæmnerkontor overhovedet kunde nægte at modtage Skatten.

Mousten mente ikke, at dette Spørgsmaal vilde faa nogen praktisk Betydning.

Uddrag fra byrådsmødet den 14. marts 1918 - side 4

[Til første side](#)

[Klik her for at åbne den oprindelige kilde](#)

(J. Nr. 488-1917)

Andragende fra "Købmands- og Haandværkerbanken" og "Jyllandsbanken" om ligesom Privatbanken at deltage i Ind- og Udbetalinger til Kommunen.

Formanden mente, at man maatte svare herpaa ligesom tidligere, da Andelsbanken havde søgt om det samme.

P. Petersen fandt det underligt, at Kommunens Administration ikke blev lettet, naar Privatbanken gratis havde paataget sig dette Arbejde. Man havde endnu baade Kæmnerkontor og Skatteopkrævere, og Skatteinspektøren havde faaet meget mere at bestille. Men Ordningen var vel kun foreløbig, da Beboernes Misfornøjelse sikkert vilde tvinge Byraadet til at opgive Opkrævningen gennem Privatbanken. . ,

Formanden svarede liertil, at dette jo kun var en delvis Gennemførelse af de Reformer, man tænkte sig, og det kunde ikke virke lige straks. Men det forøgede Arbejde paa Skattekontoret skyldtes væsentlig de ekstraordinære Forhold i Øjeblikket.

Besvaredes i Overensstemmelse med Byraadets tidligere Vedtagelse.

